

Бєлік Ю. С.

5 курс, факультет соціології та права,
НТУУ «КПІ»

Науковий керівник: Нерсисян Г.А., к.ф.н.,
викладач кафедри теорії та практики управління
ФСП НТУУ «КПІ»

Управління суспільними процесами – ключ до сталого розвитку

Концепція сталого розвитку суспільства, яка системно поєднала у собі природоохоронний, економічний та соціальний виміри, є основною управлінською парадигмою суспільного розвитку XXI століття. Гармонізація цих складових та підтримання їх у взаємній рівновазі – питання високої складності, яке вимагає значної уваги на рівні національних урядів. Управління суспільними процесами на загальнодержавному та місцевому рівнях в Україні повинно здійснюватись на основі концептуальних принципів сталого розвитку.

Управління для будь-якої сфери є визначальним фактором адекватного розвитку та допомагає зберегти її життєздатність. Водночас, усі проблеми, які виникають із розвитком суспільства, спричинені проблемами саме управління, якими, на жаль, на сучасному етапі пронизані всі рівні організації суспільства.

Для нинішнього способу конструювання суспільної реальності характерна відсутність упорядкованості систем, постійні їх трансформації, висока мінливість основних вимірів сталого розвитку – соціально-економічних систем та екологічного середовища. Несталість нинішньої системи суспільного розвитку, політичні та економічні кризи є безпосереднім свідченням наявності проблем в управлінні суспільними процесами.

В умовах неспроможності ефективно управляти соціально-економічними процесами розвитку суспільства окремі країни стають об'єктами впливу (агресії) з боку інших країн і важко переживають політичні і соціально-економічні виклики. В цьому ми можемо пересвідчитися на прикладі військово-політичної ситуації на Донбасі.

Передумовами загострення ситуації на сході країни було соціальне розшарування настроїв населення щодо майбутнього регіону унаслідок неналежного управління соціокультурними та економічними процесами за роки незалежності. Під час правління Л.Кравчука відзначається особливе невдоволення донеччанами існуючим режимом через неефективну приватизацію, умови первинного накопичення капіталу та розпаду виробничих ланцюгів СРСР. Політика Л.Кучми, що прийшла на зміну, більше підтримувалася населенням. Адже шахтарі, як і за часів Радянського Союзу, знову відчували себе привілейованими завдяки пенсіям, що втричі перевищували прожитковий мінімум, в той час як решту населення чекала пенсійна зрівнялівка. За часів же В.Януковича рівень добробуту жителів Донбасу особливим чином не змінювався, хоча регіон був завжди привілейований на державне фінансування. Донецька і Луганська області були лідерами за обсягами отриманих державних субвенцій. Однак, практика свідчить, що кошти розкрадалися і освоювалися неефективно, тому до простих трударів не доходили і їхнє життя не поліпшували. Як наслідок, вугільна промисловість і індустрія регіону на сьогодні слабо модернізовані і фактично в занепаді. Пересічний мешканець Донбасу так і відчув покращення життя часів правління минулої влади. Тому й звично сьогодні виправдовуватись за ситуацію, мовляв Київ ніколи не чув Донбас. Як наслідок – сьогодні Донбас не чує Київ.

З огляду на це, розумієш, що лише адекватне управління процесами суспільного розвитку регіону є ключем до його сталого, тобто передбачуваного, керованого і гармонійного, розвитку. Управління, яке здійснюється під впливом несамовитої жаги до невпинного збагачення суб'єктів управлінського процесу, нехтуючи усіма елементарними науковими законами і принципами суспільного (соціально-економічного і політичного) розвитку соціуму приречене на соціокультурну маргіналізацію і деградацію населення регіону, на розшарування політичних настроїв мешканців, призводить до хаотичності та невпорядкованості соціальної структури суспільства. Тож, вкрай важливо у межах гармонійної взаємодії на державному рівні ефективно управляти соціальними, економічними, політичними і культурними настроями громадян, аби вміти передбачити їх поведінку в умовах появи зовнішніх і внутрішніх викликів.